

La celebració del Dia de la Dona ha marcat l'activitat cultural del cap de setmana. Però més enllà de la data, la perspectiva de gènere s'està in-

troduint en totes les expressions artístiques. Fins i tot en algunes molt connotades per la masculinitat, com el flamenc. És el cas de l'espectacle 'Y

perdí mi centro', que la 'bailaora' vigatana Aina Núñez estrenarà d'aquí a poc a L'Atlàntida. És la segona producció del projecte LaboratoriA.

Aina Núñez, flamenc i dones

La 'bailaora' de Vic estrenarà el dia 19 a L'Atlàntida el nou espectacle, 'Y perdí mi centro'

Vic

Jordi Vilarrodà

"Fui piedra y perdí mi centro / y me arrojaron al mar / al cabo de mucho tiempo / mi centro vine a encontrar." És la lletra molt popular d'una *soleá* clàssica, que s'atribueix a La Serneta, una de les primeres *cantaoras* conegudes. I d'aquí extreu Aina Núñez el títol del seu nou espectacle, que el proper dia 19 d'aquest mes estrenarà a L'Atlàntida. Una creació feta des d'un "discurs feminista sense complexos", que partint de l'arrel flamenca té una clara intenció de trencar esquemes clàssics. *Y perdí mi centro* és la segona creació que Aina Núñez impulsa com a *bailaora* i coreògrafa des de LaboratoriA Flamenco Project, amb què ja havia presentat a Vic, ara fa dos anys, *Una mujer fue la causa*.

Si en aquesta primera proposta sumaven diferents escenes, cada una associada a un *palo* flamenc, ara fan un pas més enllà, arrisquen i agafen un fil conductor, que és el concepte del pas del temps i del trencament de l'equilibri expressats en el mateix títol. "Em sembla ple de poesia, i, a més, és d'una dona", diu Núñez. En el muntatge s'hi parla del paper de l'artista i de la dona, a la vegada: la manca d'un centre de gravetat on agafar-se per la precarietat en què viu qualsevol artista, i en el cas de les dones, agreujat quan el temps porta cap a "una estètica que no s'ajusta

LaboratoriA, un equip creatiu

Vic LaboratoriA Flamenco Project és la suma de quatre talents de dones al voltant del flamenc. "Artistes i amigues", com elles mateixes es defineixen. Aina Núñez com a *bailaora* i coreògrafa, Ana Brenes i Cristina López al *cante* -aquesta última també aportant-hi la composició electrònica i la *loop station*- i Isabelle Laudénbach a la guitarra i també composició. Juntes ja van protagonitzar *Una mujer fue la causa*, que va fer una considerable trajectòria als

escenaris. Als inicis del grup també n'havia format part Anna Colom, actualment fent cors i ballant al costat de Rosalía. "LaboratoriA ha crescut, ara tenim també direcció artística i tècnica", diu Núñez. El vestuari és un dels elements trencadors respecte a la iconografia clàssica del flamenc, i en aquest muntatge aniran amb les granotes blaves amb què se les veu en aquesta imatge. D'esquerra a dreta, Brenes, López, Laudénbach (en segon pla) i Núñez. Per a totes quatre, LaboratoriA és ara mateix "la prioritat".

als cànons", i obliga fins i tot a plantejar-se qüestions com la maternitat, i la possibilitat de compaginar-la amb la carrera creativa. "Parlem en primera persona, i des de l'autenticitat." No es consideren abanderades de cap causa, però el seu és un crit amb el qual moltes dones es poden sentir identificades.

Aquest missatge es transmet a través de la suma de diferents llenguatges. *Y perdí mi centro* és un espectacle de dansa, de música o de teatre? "Té una mica de tot, les etiquetes no ens agraden", diu Núñez. Hi ha coreografies de la *bailaora* que beuen de les formes clàssiques del flamenc i d'altres que fan

totes quatre, treballades amb la direcció artística d'Anna Pérez i Ivan Beltran, hi ha sonoritat flamenca però també molta electrònica... "En els assajos hi ha moments que ens arribem a qüestionar si no estem anant massa lluny del flamenc, que al cap i a la fi és el que ens uneix a totes quatre", diu Núñez. El

procés creatiu és obert, en aquest sentit. LaboratoriA treballa en una mena de *work in progress* permanent que fa que els espectacles no tinguin mai una forma tancada i definitiva. La versió que es veurà a Vic de *Y perdí mi centro* la van anticipar el passat 10 de febrer al cicle Els Vespres de la UB, al Paraninfo de la Universitat de Barcelona, però es tractava més de mostrar el punt en què es trobava que no el resultat acabat. I després de L'Atlàntida, no s'aturarà: "Ha d'evolucionar a partir de l'estrena. Això es podrà veure, per exemple, al Festi-

Va ser autora de les coreografies d'"El mal querer" de Rosalía

val de Flamenc Ciutat Vella, que serà la presentació de *Y perdí mi centro* a Barcelona, el proper mes de maig. O en les cites posteriors, entre les quals es preveu una gira per Espanya. "Però l'estrena és a Vic, se'n va encarregar des de L'Atlàntida, i així és com serà."

Aina Núñez viu un moment intens de la seva carrera als escenaris. Un dels treballs que ha fet en els últims temps van ser les coreografies d'*El mal querer* de Rosalía, que van donar la volta al món tot i que ella no n'ha fet bandera. A banda de l'espectacle ("el que ens obsessiona", diu), està realitzant classes al seu estudi i a l'escola La Tacones de Sant Cugat del Vallès. I unes altres molt especials: de flamenc inclús per a persones amb discapacitat, a l'Institut Sant Martí de Barcelona.

Tres dones i tres edats, a l'Espai Rusiñol de Manlleu

Manlleu Les actrius Queta Illamola, Clara Guindulain i Núria Martorell (a la fotografia) van interpretar tres dones en tres edats vitals diferents a l'espectacle *1.000 maneres de sentir*, amb el qual el Teatre Centre de Manlleu s'afegia també aquest diumenge al Dia de la Dona. L'Espai Rusiñol va acollir la representació del muntatge, creat per les tres mateixes actrius que el protagonitzen, "una breu pinzellada de les emocions que van fluir a partir del treball de taula", abans de donar-li forma. Pol Jufre i Nahia Pastor acompanyaven els textos, amb percussió i piano.

Mireia Sallarès presenta a Vic 'Las muertas chiquitas'

Vic La llibreria Foster & Wallace de Vic acull dijous (7 tarda) la presentació del llibre *Las muertas chiquitas* i divendres al Casino (7 tarda) es projectarà el documental del mateix títol. Tots dos són el resultat d'un treball de Mireia Sallarès en un recorregut per Mèxic en què demanava a dones que li parlessin de l'orgasme femení. Sallarès és comissària de l'exposició "En el nom de la mare, en el nom de la terra", actualment a l'ACVic.